

Velký zadečkový test v terénu

Autor: Qark

Datum: 20. 05. 2007 22:51

URL: <http://www.qark.net/clanek/velky-zadeckovy-test-v-terenu>



Minulý rok v listopadu jsem podnikl takový testík v terénu, ve kterém jsem se snažil oslovené dívky během pár minut (a bez delšího obcházení kolem horké kaše) přesvědčit, aby mi daly svolení k něčemu velmi osobnímu - pohlazení vlastních zadečků.

Důvodem, proč tento test předkládám až teď, jsou dvě věci. Za prvé, jsem jej prováděl hlavně kvůli připravovanému [seriálu o komunikaci](#) a tak jsem se rozhodl, že test vyjde až jakmile většinu postupů a triků nějak popíšu, abych se k tomu dokola zpětně nevracel. No a ta druhá záležitost je technická. Rozhovory jsem si tenkrát nahrával na staříčkový Siemens SL45i, který však už nemám. Zůstaly mi z něj jen překopírované zvukové soubory ve speciálním formátu a tak jsem hledal, jak je přehrát na počítači, abych Test mohl sepsat. Bohužel se mi nepodařilo ze souborů všechny nahrávky vydolovat, takže tu je mnohem méně rozhovorů, než bylo realizováno. Snad to nebude příliš vadit.

Rád bych upozornil, že v tomto testu (oproti [předchozím](#)) nejsou jména dívek. Jediný cíl byl dostat povolení k pohlazení si jejich zadečků a to v co nejkratším termínu. Přesto, aspoň pro představu, jsem zkusil u každého pokusu odhadnout hrubou věkovou hranici dívky.

Test probíhal přes 18 dní. Oslovil jsem přesně 41 dívek, z toho se nechalo k pohlazení přemluvit pouze 13. Zbytek mě buď rovnou odpálil a dál se se mnou nebavil, případně mě dívenky naprosto ignorovaly už od začátku, jako bych neexistoval.

Nezdary byly dány především situacemi, ve kterých jsem se je záměrně pokoušel zastihnout. Snažil jsem se totiž dívky vždy od něčeho vyrušit (chůze, telefonování, povídání si s kamarádkou, čtení... atd), abych na svoji stranu dostal moment překvapení, se kterým jsem potřeboval pracovat.

Vybrané rozhovory, které tu předkládám, jsem měl většinou dopředu přesně promyšlené, a proto jsem se snažil už od začátku svést dívky na svoji cestu, abych mohl pokračovat podle vlastního scénáře. (Jak už jsem psal výše, šlo mi o určité reakce k připravovanému seriálu o komunikaci). Předem jsem si totiž sepsal zhruba deset různých dialogů a na ty jsem se zaměřoval. (V testu to jde vidět nejčastěji už od mé druhé věty.)

No nebudu vás déle napínat, „Velký zadečkový testu“ právě začíná...

Stopky - (23 let)

Dívka právě vycházela z Tesca. Asi byla na nákupech.

„Ahoj, prosím tě, jde o rychlost. Hraju takovou hru... snažím se co v nejkratší čas dostat svolení k pohlázení zadečku. Rekord mám pět minut a potřeboval bych to překonat. Nemůžeš mi, prosím, dát svolení hned?“

- ??? „Cože?“

„Potřebuji rychle, abys mi dovolila pohladit si tvůj zadeček, jde o vteřiny. Jen řekni ano, to mi stačí. Prostě, jde o výhru!“

- „Ale proč?“

„To ti vysvětlím později, jde o vteřiny. Stačí jen souhlasit a je to...“

- „No tak jo.“

43 vteřin :-D

Teplej? - (19 let)

Holka se sluchátky na zastávce.

„Ahoj, dělám takový test v hlazení. Můžu si pohladit tvůj zadeček?“

- „Seš teplej, nebo co?“

(tak to jsem málem fakt neustál, něco tak blbýho jsem nečekal. Chvilku mi trvalo přeladit na jinou notu.)

„Ano jsem, ale stále váhám. Potřeboval bych si svou sexualitu víc ujasnit!“

- „Tak to si zkoušej jinde...“

Pětikilo - (23 let)

Dívka šla směrem ke stánku s novinami.

„Ahoj, prosím tě, můžu tě pohladit po zadečku?“

(chvilku ticho) „No to teda nemůžeš!“

„A co třeba za pět stovek?“ (vytáhl jsem z kapsy pětikilčo a ukázal jí ho)

- „Ty mi za to chceš dát prachy? Seš divnej, nebo co?“

„Proč divnej? To je normální návrh. Pětistovka za pohlazení zadečku. Pokud jde o můj zadek, nevidím důvod si ho nenechat za tu cenu pohladit. Já si ho za pět set pohladit klidně nechám. Souhlasíš?“

- „To je nějaká sranda, ne?“

„V žádném případě, myslím to vážně. Plácneme si? Pohlazení zadečku za pět set, bereš? To je férové. Já s tím souhlasím, jestli i ty, jsme domluveni.“

- „No tak dobře!“ (dívenka měla evidentně obchodního ducha)

„Takže nejdřív mi ukaž, jak si tě můžu pohladit já.“ (vzal jsem její ruku a dal si ji na svůj zadek)
„Udělám to úplně stejně.“

- Dívka po něm jen tak zběžně a stydlivě přejela.

- To stejné jsem následně udělal i já jí.

„No vidíš, a je to, ani to nebolelo. Takže děkuji za spolupráci a měj se skvěle...“ (Odcházel jsem.)

- „No počkej a co ty prachy?“

„Jaké peníze máš na mysli? Mluvili jsme přece o hlazení za pět set korun. Ty jsi pohladila za 500 mě a já pak tebe. Takže ty máš dát pětistovku mně a potom zase obráceně. Takže jsme na nule. Dokonce jsem se ptal, jestli souhlasíš a ty jsi souhlasila, tak kde je problém?“

- „Ale to není fér!“

„No to teda není, protože já mám hezčí zadek než ty a měl bych logicky dostat víc.“

- „No to teda nemáš!“

„Ok, když mě pozveš na kafe, tak to smažeme a bude to vyrovnané, souhlasíš?“

Poté padly z její strany nějaké námitky, ale víceméně jen na oko. Nakonec stejně souhlasila. Dali jsme si kafčo a skvěle pokecali. Moc milá dívenka se smyslem pro humor.

Zvládneš to? - (24 let)

Dívka sledovala jízdní řád a vypadala, že jí ujela tramvaj a ona někam velmi spěchá.

„Ahoj, prosím tě nevíš (ukázal jsem na odlákání k nebi), jestli bych si mohl pohladit tvůj zadeček?“

(chvilka ticha)

- „Ne!... Co je to za kravinu, taková blbá otázka?“

„No z češtinářského hlediska jde o obsahovou větu tázací zjišťovací. To's nevěděla?“ (Ani nevím, jestli je v tom něco pravdy, ale jen jsem to tak plácl)

- „Nevím, proč bys mi měl hladit zadek, já ti ho taky nehladím. Já tady na někoho čekám.“

„Já zase čekám, až mi dovolíš to jedno pohlazení. Podívej, chovejme se k sobě jako dva dospělí lidé. Chtěl jsem si tě pohladit, zeptal jsem se a ty buď souhlasíš, nebo řekneš ano. Nebo seš prostě divná a začneš si vymýšlet blbosti. Dělá ti snad problém odpovědět ano na jednoduchou otázku?“

- „Jenže já nechápu PROČ?“

„Dobře, prozradím ti tajemství. Když alespoň jednou za den nepohladím nějaké pěkně dívce zadeček, Bůh zabije jedno štěňátko.“ (Tvářil jsem se neskutečně teatrálně.)

- „Jaký zase štěňátko?!“

„Zpravidla to nejchlupatější a nejroztomilejší, to mi věř!“

- (Začala se smát.) „Nic tak blbýho jsem ještě neslyšela.“

„Takže můžu?“ (Využil jsem příležitosti.)

- „Ale jo.“ (Smála se.) „To musím říct kámošce, to je fakt dobrý.“ (Vytáhla mobil a začala psát sms - asi té kamarádce.)

Jak chceš - (36let)

Slečna/Paní si četla nějaký časopis.

„Dobrý den, můžu vás lascivně pohladit po zadečku. Moc se mi totiž líbí.“ (hrál jsem tu na to slovo [lascivní](#)..., protože jsem předpokládal, že nebude znát jeho přesný význam)

„A to jako proč?“

„Protože jsem jako jediný měl odvahu se zeptat!“

- (Změřila si mě pohledem, jako nějakého malého cucáka.) „No když ti to udělá radost.“

„Ano, udělá. Velikou. Týden si potom nebudu umývat pravou ruku.“ (snažil jsem se vtipkovat.)

- „Hmm, jak chceš.“ (Proneseno s notnou dávnou flegmatismu, ale s pohledem který spíš dával jasně najevo, že mě zabije, jakmile to zkusím.)

Tak tady se nehladilo, takové povolení mě nebavilo. Zkoušel jsem to ještě trošku rozehrát, ale pro slečnu byl zajímavější časopis, než moje maličkost.

Neslyšící - (22 let)

Dívka něco zuřivě mlátila do mobilu - asi esemesku. Prstíčky se jí míhaly takovou rychlostí, jako by neznala T9.

„Prosím tě, potřebuji si co nejrychleji pohladit tvůj zadeček. Můžu?“

- „Cože?“ (vytřeštěný pohled)

„Aha, promiň, (zvýšil jsem hlas a snažil se nápadně artikulovat) ty máš slu-cho-vou va-du. To jsem nevěděl, že špatně slyšíš. Tak to promiň. Ne-zlo-bíš se?“

- „Já ale nejsem hluchá!“

„Já to chá-pu, to je v po-řád-ku. (konejšil jsem ji) Ne-va-dí mi to.“

- „Já slyším dobře!“ (skoro křičela, jako bych neslyšel já)

„Takže mů-žu?“ (Ukázal jsem prstem na její zadek)

- „Co?“

„No pohladit, (tentokrát jsem ukázal velmi pečlivě) vždyť jsem to-už-ří-kal.“

- „No to nemůžeš.“ (odfrkla)

„To znělo jako žádost o rozvod.“

„Jakej rozvod?“

„No ten tón, jaký jsi to pronesla.“ (Zopakoval jsem tu její větu tím zmíněným tónem, záměrně jsem

přehrával.)

(Ticho, díval jsem se na ni a nic dál neříkal. Chtěl jsem, aby první promluvila ona.)

„A proč mi chceš sahat na zadek?“

„Sahat nechci, jen jsem si ho chtěl pohladit. Nic víc.“ (Napínal jsem její zvědavost.)

„Ale proč?“

„Nevím, jestli se to hodí takhle říkat. Někdo by to mohl slyšet.“ (Chvilka ticha.) „Leda bych to pošeptal.“ (Chvilka ticha, rozhlídl jsem se kolem.) „Ale raději ne.“ (Tvářil jsem se tajemně jako hrad v Karpatech.)

„Ale mě to zajímá. Se nenechám hladit, když nevím proč!“

„No tak dobře.“ (Vzdychl jsem a zašeptal jí do ucha, že mám špinavou ruku a chtěl jsem si ji někde utřít!)

„To nemyslíš vážně!“ (Odskočila, jako bych měl radioaktivní pravačku.)

„Ne nemyslím (s úsměvem), ale nečekal jsem, že na to naletíš. Tvůj zadeček jsem si chtěl pohladit, protože se mi líbí. Nic víc za tím nehledej.“ (Dodal jsem vlažně.)

„Sem si to myslela! ...“

„Takže můžu?“

„Ale jo.“

No tak tohle jsem si vychutnal. Pěkně pomalu, oběma rukama. Slečna se nebránila ani trošku. Skoro bych řekl, že se i země zachvěla a andělé plakali... :-D

Něco méně - (31 let)

Slečna v kostýmku a s kufříčkem na zastávce tramvaje.

„Dobrý den slečno. Jezdíte někdy na kole?“

- „Proč?“ (Udiveně)

„Jezdíte?“

- „Jo, jezdím. A proč to chcete vědět?“

„Protože máte moc pěkněj zadek. Můžu si ho pohladit?“

- „Zbláznil ses?“ (ujelo jí tykání)

„Ne, myslím to vážně.“

- „A seš normální? Nenechám na sebe hrabat!“

„Nevím, nikdy jsem se na normálnost netestoval. Vy snad ano?“ (vrátil jsem ji do vykání)

- „To si myslíte, že mi pochválíte zadek a já se z toho hnedka zblázním a nechám se osahávat? Tak to je fakt moc.“

„Ne, myslel jsem si, že mě přesně takhle odpálíte.“

- „Tak to jste se trefil.“

„Takže jsem vyhrál?“

- „Cože?“

„No vy ženy jste naprosto předvídatelné, všechny.“ (vychutnával jsem si poslední slovo) „Věděl jsem přesně, jak ofenzivně zareagujete. Vy ženy už jste takové.“

- „A vy mi chcete tady říkat, že vy muži jste jako lepší? Tak to nevím v čem?“ (krásně se rozohnila)

„Například jsme inteligentnější, lépe pracujeme, a proto bereme víc peněz...“ (tohle na vytočení zabere vždycky!)

- „To snad nemyslíš vážně!“

„Aha, tak ty mi chceš tvrdit, že vy ženský jste snad dokonce něco míň (zvedl jsem palec nahoru), než my muži? Ano?“

- „No to si piš!“ (naběhla si)

„Tak v tom případě souhlasím, jsem jenom nečekal, že to uslyším i od ženské!“

(právě jí to došlo)

„Ty si ze mě děláš srandu?“

„Z ženské? To bych si nedovolil!“

- (Ticho)

„No dobře, tak jsem si trošičku legraci dělal. Chtěl jsem vidět, jak se krásně vytočíš. Přitom kvůli takové blbosti, že? Obyčejné pohlazení...“

- „Ale tady nejde o osahávání mého zadku, ale o to jak se vy muži chováte.“

„Jak?“

- „Jako prasata.“

„A když bych se choval skvostně jako ženská, tak bych si ho pohladit mohl? To nedává logiku!“

- „Ne, tak sem to nemyslela.“ (Její obrat k defenzivě si žádá můj útok)

„Podívej, o co tady jde? Já nemůžu za tvý problémy ani za tvoji špatnou náladu. Jestli máš špatný zkušenosti s muži, je mi to líto. Ale nemohu za to JÁ!“

- „Nemám.“

„Ale máš, jinak bys tu už pět minut neřešila takovou hovadinu a nekřičela na mě. Musíš si uvědomit, že když se chováš k mužům takhle, tak se k tobě těžko budou chovat jinak.“ (tímto jsem smazal cestu k předchozímu rozhovoru a ukázal novou [zaměřil jsem její myšlení na něco jiného - na poslední moji větu]. Dívka se nemůže vrátit zpět, nic by nezískala.)

- „Ne ...“

(Nenechal jsem ji domluvit.) „Víš co, pojď se mnou na kafe. Teď hned.“ (proneseno jako žádost, nikoliv jako rozkaz!)

Šla, povídali jsme si. Pohlazení bylo nakonec odsouhlaseno.

Závěr tohoto rozhovoru určitě ještě proberu v nějakém dalším článku o komunikaci, kde budu ukazovat jakým způsobem vytvářet napětí a jak toho nakonec využívat.

Hlazení bobříka (23 a 24 let)

Dvě dívky v bujarém rozhovoru.

„Ahoj holky, rád bych si pohladil váš zadeček, můžu?“

- První: „To teda ne.“ (opovržlivý pohled)

- Druhá: „Proč?“ (tónem drsným jak smirkový papír na dřevo)

„Protože jsem mladý skaut a plním Bobříka hlazení.“

- Obě: Ticho a zírání na exota.

„No já nemyslel bobříka jako „bobříka“ to by byl jiný slovosled. Prostě mi jde jen o pohlazení zadečku.“ (snažil jsem se být dost blbě vtipný)

Dívky se otočily zády a rozhovor skončil.

Levicová? (25 let)

Dívka si četla nějaký sofistikovaný ženský časopis a z kabelky jí čouhala jeden a půl litrová láhev vody bez bublinek.

„Ahoj, můžu si pohladit tvůj zadeček?“

- (chvilka ticha a značné překvapení) „V žádném případě!“ (chvilka ticha) „Co si jako vlastně o sobě myslíš?“

„Ani levou rukou?“

- „Ne!“

„Ty máš něco proti levákům?“

- „Ne, proč?“

„Protože já jsem pravák a proto by mě to zajímalo.“

- „Já jsem taky pravá.“ (asi nevěděla ženský rod od praváka)

„To je skvělé, tím pádem se to celé zjednodušuje. Jen nechápu, proč jsi to nemohla říct rovnou?“

- „Co říct? Já vůbec nevím, o čem mluvíš!“

„Ale vždyť to říkám už od začátku, chci si pohladit tvůj zadeček. Stačí říct ano a je to vyřešené.“

- „Ale proč?“

„Podívej, jestli je to tak tajný, tak si to nech. Mluvíme o tom už několik minut a mně to už nebaví. Nechápu, o co ti jde. Je takovej problém říct: Ano, pohlad' si můj zadeček? Vždyť máš úžasnej zadek, měla bys být na něj pyšná a ne tu vyjednávat hodinu o blbostech. To ti to tak vadí?“

- „No... Já nevím, asi ne.“

„No konečně se někam dostáváme. Teď stačí říct: Prosím, pohlad' si můj zadeček a je to vyřešené. Nemusíme o tom přece debatovat celý den, že?“

- (Delší chvíle ticha.) „No tak dobře...“

„Dobře co?“

- „No tak teda můžeš.“ (zase chvilka ticha) „Ale fakt se ti líbí?“

„No docela jo, ale já blbě vidím, takže potřebuji k představě i ten osobní kontakt.“ (ukazuji ruku s roztaženými prsty) :-D

A to je vše, přátelé...

Poznámka závěrem: Nemusíte mít obavu, techniky zde použité budou rozebrány v pokračování [seriálu o komunikaci](#). A protože mi tu určitě zase někdo napíše, že mi to vychází hlavně proto, že pravděpodobně vypadám jako Brad Pitt, zkusím v některém z dalších článků uvést na pravou míru, jaká vizáž je pro úspěšnou komunikaci nejlepší.

Pro mnohé z vás to jistě bude velké překvapení, až zjistíte, že být „krásný“ není vůbec dobrá výchozí pozice! Ale o tom fakt až zase někdy příště. ;-)